

ATSINAUJINANČIŪJŲ IŠTEKLIŲ ENERGIJA

Atsinaujinantieji energijos ištekliai (vėjas, saulė, hidroelektra, vandenynų energija, geoterminė energija, biomasė ir biokuras) yra alternatyva iškastiniam kurui ir padeda mažinti išmetamą šiltnamio efektą sukeliančių dujų kiekį, įvairinti energijos tiekimą ir mažinti priklausomybę nuo nepatikimos ir nestabilios iškastinio kuro rinkos (ypač naftos ir dujų). Pastaraisiais metais priimta daug ES teisės aktų, kuriais skatinama naudoti atsinaujinančiuosius energijos išteklius. 2009 m. ES vadovai nustatė tikslą ne vėliau kaip 2020 m. užtikrinti, kad 20 proc. ES suvartojamos energijos būtų gaunama iš atsinaujinančiųjų energijos išteklių. 2018 m. sutarta siekti tikslo iki 2030 m. užtikrinti, kad 32 proc. ES suvartojamos energijos būtų gaunama iš atsinaujinančiųjų energijos išteklių. Šiuo metu vyksta diskusijos dėl būsimos politikos programos laikotarpiui po 2030 m.

TEISINIS PAGRINDAS IR TIKSLAI

Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 194 straipsnis: ES energetikos politika siekiama skatinti naujų ir atsinaujinančiųjų energijos formų plėtojimą, kad klimato kaitos tikslai būtų geriau suderinti su nauju rinkos modeliu ir į jį integruoti.

LAIMĖJIMAI

A. Pirmieji žingsniai

Po to, kai 1997 m. buvo paskelbta Baltoji knyga dėl atsinaujinančiųjų energijos išteklių ([COM\(1997\)0599](#)), ES užsibrėžė tikslą užtikrinti, kad ne vėliau kaip 2010 m. 12 proc. visos suvartojamos energijos ir 22,1 proc. suvartojamos elektros energijos būtų gaunama iš atsinaujinančiųjų išteklių, o Direktyvoje 2001/77/EB kiekvienai valstybei narei buvo nustatyti orientaciniai tikslai. Kadangi 2010 m. tikslų siekta vangiai, priimta nuodugnesnė teisės aktų sistema.

B. Atsinaujinančiųjų išteklių energijos direktyva

2018 m. gruodžio mėn. įsigaliojo persvarstyta rinkiniui „Švari energija visiems europiečiams“ priklausanti Atsinaujinančiųjų išteklių energijos direktyva ([Direktyva \(ES\) 2018/2001](#)), kuria siekiama užtikrinti, kad ES ir toliau pirmautų pasaulyje atsinaujinančiųjų energijos išteklių srityje, ir apskritai padėti ES įvykdyti pagal Paryžiaus susitarimą priimtus išmetamo teršalų kiekio mažinimo įsipareigojimus. Naujojoje direktyvoje nustatytas naujas privalomas 2030 m. ES atsinaujinančiųjų išteklių energijos tikslas, kad tokia energija sudarytų bent 32 proc. galutinio suvartojamos

energijos kiekio, ir numatyta galimybė tą procentinę dalį iki 2023 m. persvarstyti ir padidinti.

Pirminėje Atsinaujinančiųjų energijos išteklių direktyvoje, kuri priimta taikant bendro sprendimo procedūrą 2009 m. balandžio 23 d. (Direktyva 2009/28/EB, kuria panaikinamos direktyvos 2001/77/EB ir 2003/30/EB), nustatyta, kad ne vėliau kaip 2020 m. turi būti užtikrinta, kad 20 proc. ES suvartojamo energijos kiekio sudarytų atsinaujinančiųjų išteklių energija. Be to, reikalaujama, kad ne vėliau kaip 2020 m. visose valstybėse narėse 10 proc. transporto degalų būtų gaunama iš atsinaujinančiųjų išteklių. Direktyvoje taip pat nustatyta įvairių mechanizmų, kuriuos siekdamas savo tikslų gali taikyti valstybės narės (paramos schemos, kilmės garantijos, bendri projektai, valstybių narių ir trečiųjų valstybių bendradarbiavimas), taip pat biokuro tvarumo kriterijai.

Persvarstytoje direktyvoje nustatytos dvi skirtingos reguliavimo sistemos: patvirtinti kiekvienai valstybei narei nustatyti esami 2020 m. nacionaliniai atsinaujinančiųjų išteklių energijos tikslai, atsižvelgiant į kiekvienos šalies pradinę padėtį ir į atsinaujinančiųjų energijos išteklių potencialą apskritai. Šie tikslai svyruoja nuo 10 proc. Maltai iki 49 proc. Švedijai. ES valstybės narės [nacionaliniuose atsinaujinančiųjų išteklių energijos veikslių planuose](#) išdėsto, kaip numato siekti nustatytų tikslų, ir apibrėžia bendras veiksmų gaires atsinaujinančiųjų išteklių energijos politikos srityje. Kas dvejus metus vertinama valstybių narių pažanga siekiant nacionalinių tikslų, kai ES valstybės narės paskelbia nacionalines atsinaujinančiųjų išteklių energijos plėtros [pažangos ataskaitas](#). Pagal naująjį rinkinį „Švari energija visiems europiečiams“ direktyvoje nustatytas nuo 2021 m. taikomas bendras 2030 m. ES atsinaujinančiųjų išteklių energijos tikslas. ES valstybės narės pasiūlys savo nacionalinius energetikos tikslus 10 metų trukmės [nacionaliniuose energetikos ir klimato srities veikslių planuose](#). Šiuos planus vertins Komisija ir ji galės imtis priemonių ES lygmeniu, siekdama užtikrinti, kad tie tikslai būtų pasiekti ir atitiktų bendrą ES tikslą. Valstybių narių pažanga siekiant nacionalinių tikslų bus vertinama kas dvejus metus, kai ES valstybės narės paskelbs nacionalines atsinaujinančiųjų išteklių energijos plėtros pažangos ataskaitas.

C. Būsiami veiksmai

2012 m. birželio 6 d. komunikate „Atsinaujinančioji energija – reikšmingas Europos energijos rinkos objektas“ ([COM\(2012\)0271](#)) Komisija nustatė sritis, kuriose reikėtų dėti daugiau pastangų nuo dabar iki 2020 m., kad Europos atsinaujinančiųjų išteklių energijos gamybos apimtis toliau didėtų iki 2030 m. ir vėliau. 2013 m. lapkričio mėn. Komisija pateikė tolesnes gaires dėl atsinaujinančiųjų išteklių energijos paramos schemų, taip pat dėl bendradarbiavimo mechanizmų siekiant atsinaujinančiųjų išteklių energijos tikslų mažesniais sąnaudomis ([COM\(2013\)7243](#)). Ji paskelbė visišką subsidijų, kurias valstybės narės gali siūlyti atsinaujinančiųjų išteklių energijos sektoriui, pertvarką, pagal kurią pirmenybė teikiama konkursams, supirkimo priemokoms ir įpareigojimams laikytis kvotų, o ne įprastai taikomiems fiksuotiems supirkimo tarifams. 2014–2020 m. Valstybės pagalbos aplinkai ir energetikai gairėmis ([2014/C 200/01](#)) toliau formuojama naujoji atsinaujinančiųjų išteklių energijos paramos schemų sistema.

ES pradėjo rengtis laikotarpiui po 2020 m., kad investuotojams iš anksto būtų aišku, kokia politika ir sistema bus taikoma po 2020 m. Atsinaujinančiųjų išteklių energijai tenka vienas iš svarbiausių vaidmenų Komisijos ilgalaikėje strategijoje, išdėstytoje komunikate „Energetikos veiksmų planas iki 2050 m.“ ([COM\(2011\)0885](#)). Veiksmų plane pasiūlytuose išmetamo anglies dioksido kiekio mažinimo energetikos sektoriuje scenarijuose nurodoma, kad atsinaujinančiųjų išteklių energijos dalis 2030 m. turėtų būti ne mažiau kaip 30 proc. Tačiau jame taip pat teigiama, kad atsinaujinančiųjų išteklių energijos plėtra po 2020 m. sulėtės, jei nebus imtasi jokių kitų veiksmų. 2013 m. kovo mėn. paskelbus žaliąją knygą „2013 m. klimato ir energetikos politikos strategija“ ([COM\(2013\)0169](#)), Komisija 2014 m. sausio 22 d. komunikate „2020–2030 m. klimato ir energetikos politikos strategija“ ([COM\(2014\)0015](#)) pasiūlė po 2020 m. neatnaujinti privalomų nacionalinių atsinaujinančiųjų išteklių energijos tikslų. Privalomas tikslas – užtikrinti, kad 27 proc. suvartojamos energijos sudarytų atsinaujinančiųjų išteklių energija – numatomas tik ES lygmeniu. Komisija tikisi, kad privalomi nacionaliniai išmetamo šiltnamio efekta sukeliančių dujų (ŠESD) kiekio tikslai paskatins augimą energetikos sektoriuje. Taip pasikeitus strategijos kryptiai vyko intensyvios diskusijos su Taryba ir Parlamentu.

2016 m. lapkričio 30 d. Komisija paskelbė dokumentų rinkinį „Švari energija visiems europiečiams“ ([COM\(2016\)0860](#)) kaip platesnės Energetikos sąjungos strategijos ([COM\(2015\)0080](#)) dalį. Jis apima pasiūlymą dėl nauja redakcija išdėstytos Atsinaujinančiųjų išteklių energijos direktyvos ([Direktyva \(ES\) 2018/2001](#)), kuria siekiama ES pirmavimo pasaulyje atsinaujinančiųjų išteklių energijos srityje ir norima padaryti, kad būtų pasiektas 2030 m. tikslas užtikrinti, kad atsinaujinančiųjų išteklių energija sudarytų bent 27 proc. visos ES suvartojamos energijos. Komisijos pasiūlyme dėl naujos direktyvos taip pat skatinama naudoti atsinaujinančiųjų išteklių energiją ir siekiama imtis veiksmų šešiose skirtingose srityse:

- plačiau naudoti atsinaujinančiuosius energijos šaltinius elektros sektoriuje;
- integruoti atsinaujinančiuosius išteklius į šilumos ir vėsumos sektorių;
- mažinti transporto sektoriaus priklausomybę nuo iškastinio kuro ir įvairinti jame naudojamą kūrą (padidinti bendrą transporto sunaudojamos energijos iš atsinaujinančiųjų šaltinių kiekį iki ne mažiau kaip 14 proc. 2030 m.);
- suteikti galių ir informacijos vartotojams;
- sugriežtinti bioenergjai taikomus ES tvarumo kriterijus;
- užtikrinti, kad ES lygmens privalomi tikslai būtų pasiekti laiku ir ekonomiškai efektyviu būdu.

2018 m. birželio 14 d. preliminariai susitarta dėl nauja redakcija išdėstytos Atsinaujinančiųjų išteklių energijos direktyvos su Pramonės, mokslinių tyrimų ir energetikos bei Aplinkos, visuomenės sveikatos ir maisto saugos komiteto pateiktais pakeitimais. Susitarime nustatytas privalomas 32 proc. ES atsinaujinančiųjų išteklių energijos tikslas iki 2030 m. Transporto sektoriui nustatytas 14 proc. atsinaujinančiųjų energijos išteklių tikslas iki 2030 m. – 3,5 proc. turės sudaryti pažangieji biodegalai ir biodujos (2025 m. pažangieji biodegalai ir biodujos turi sudaryti 1 proc. visų degalų). Be to, nustatyta 7 proc. pirmos kartos biokuro kelių ir geležinkelių transporto

sektoriuje riba ir planuojama iki 2030 m. nustoti naudoti alyvpalmių aliejų (ir kitą iš maistinių kultūrų gaminamą biokurą, kuris didina išmetamą CO₂ kiekį), taikant sertifikavimo sistemą. Sustiprintos vartotojų teisės į savoms reikmėms vartojamos elektros energijos gamybą, vienu svarbiausių principų tampa principas „svarbiausia – energijos vartojimo efektyvumas“, taip pat nustatytas orientacinis 1,3 proc. metinis atsinaujinančių išteklių energijos dalies didinimas šilumos ir vėsumos sektoriuje. Europos Parlamentas ir Taryba iš dalies pakeistą Atsinaujinančiųjų išteklių energijos direktyvą oficialiai patvirtino 2018 m. gruodžio mėn. ([Direktyva \(ES\) 2018/2001](#)).

D. Skatinamosios politikos priemonės

Elektros energijos infrastruktūros pritaikymas plataus masto atsinaujinančiųjų išteklių plėtrai yra vienas svarbiausių Energetikos sąjungos strategijos tikslų (taip pat žr. [2.4.7.](#) Energetikos politika) ir jis remiamas pagal Energetikos veiksmų planą iki 2050 m. ir Energijos infrastruktūros dokumentų rinkinį (taip pat žr. [2.1.9.](#) Energijos vidaus rinka). Naujos kartos atsinaujinančiųjų išteklių energijos technologijų skatinimas ir plėtojimas taip pat yra vienas iš svarbiausių Europos strateginio energetikos technologijų plano (SET planas) elementų (taip pat žr. [2.4.7.](#) Energetikos politika).

E. Su konkrečiais ištekliais susiję klausimai

1. Biomasa ir biodegalai

Šiuo metu ES yra nustačiusi du biodegalų tikslus, t. y. kad iki 2020 m. 10 proc. transporto degalų sudarytų iš atsinaujinančiųjų išteklių pagaminti degalai (Atsinaujinančių išteklių energijos direktyva [2009/28/EB](#)) ir kad degalų tiekėjai būtų įpareigoti iki 2020 m. sumažinti jų gaminamų degalų ŠESD kiekį 6 proc. (Degalų kokybės direktyva [2009/30/EB](#)). 2014 m. sausio 22 d. komunikate „2020–2030 m. klimato ir energetikos politikos strategija“ ([COM\(2014\)0015](#)) Komisija pasiūlė po 2020 m. šių dviejų tikslų atsisakyti. Tai padaryta dėl to, kad neaišku, kaip sumažinti netiesioginį teršalų poveikį, kurį sukelia su biodegalais susijęs žemės naudojimo keitimas.

2015 m. Atsinaujinančiųjų išteklių energijos direktyva ir Degalų kokybės direktyva buvo persvarstytos siekiant pripažinti ir sumažinti neigiamą poveikį aplinkai, kurį gali turėti biokuro gamyba dėl netiesioginio žemės naudojimo keitimo ir su tuo susijusio išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų kiekio^[1]. Atitinkamai biodegalų, pagamintų iš javų bei kitų krakmolingų augalų, cukrų, aliejinių augalų bei kitų augalų, kurie auginami kaip pagrindiniai pasėliai visų pirma energijos gamybos tikslais žemės ūkio paskirties žemėje, energija turėtų sudaryti ne daugiau kaip 7 proc. galutinio valstybėse narėse 2020 m. suvartojamo energijos kiekio transporto sektoriuje.

2010 m. vasario mėn. paskelbus neprivalomus biomasei taikomus kriterijus ([COM\(2010\)0011](#)), Komisija nusprendė peržiūrėti šias priemones, siekdama įvertinti savo pirminių rekomendacijų poveikį ir nuspręsti, ar ateityje reikės privalomų standartų. 2016 m. lapkričio mėn. paskelbtas Komisijos pasiūlymas dėl persvarstytos Atsinaujinančiųjų išteklių energijos direktyvos ([COM\(2016\)0767](#)) apima atnaujintus tvarumo kriterijus, taikomus biodegalams, naudojamiems transporto sektoriuje, ir

[1]2015 m. rugsėjo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/1513, kuria iš dalies keičiamos Direktyva 98/70/EB dėl benzino ir dyzelinių degalų (dyzelino) kokybės ir Direktyva 2009/28/EB dėl skatinimo naudoti atsinaujinančių išteklių energiją (OL L 239, 2015 9 15, p. 1).

skystiesiems bioproduktams, taip pat kietiesiems ir dujiniais biomasės degalams, naudojamiems šilumos ir elektros energijos gamybai. Į pasiūlymą įtrauktas antrinis 3 proc. pažangiųjų biodegalų tikslas. Nors palikta galioti 7 proc. pirmosios kartos biodegalų riba, kuro tiekėjai ES lygmeniu įpareigojami tiekti tam tikrą mažataršio ir iš atsinaujinančių išteklių pagaminto kuro kiekį (6,8 proc.), taip pat bioenergijai pradedami taikyti ES tvarumo kriterijai (į išplėstą jų taikymo sritį įtraukta biomasė ir biodujos, naudojamos šilumos ir vėsumos, taip pat elektros energijos gamybai).

2. Jūros vėjo ir vandenynų energija

Atsižvelgdama į 2008 m. lapkričio mėn. atliktą antrąją strateginę energetikos politikos peržiūrą, Komisija 2008 m. lapkričio 13 d. paskelbė komunikatą „Jūros vėjo energija. Veiksmai 2020 metų ir vėlesniems energetikos politikos tikslams pasiekti“ ([COM\(2008\)0768](#)), siekdama skatinti jūros ir vėjo energijos jūroje plėtrą Europos Sąjungoje.

2014 m. sausio 20 d. Komisija parengė veiksmų planą, kuriame remiama vandenynų energijos, įskaitant bangų, potvynio energiją, šiluminės energijos konversiją ir osmosinę energijos gavybą, plėtra (komunikatas „Mėlynoji energija. Europos jūrų ir vandenynų energijos potencialo išnaudojimo veiksmai iki 2020 m. ir vėliau“ ([COM\(2014\)0008](#)).

EUROPOS PARLAMENTO VAIDMUO

Parlamentas visada nuosekliai rėmė atsinaujinančiųjų išteklių energijos naudojimą ir pabrėžė privalomų tikslų nustatymo 2020 metams^[2], o neseniai – ir 2030 metams, svarbą. 2014 m. jis priėmė rezoliuciją^[3], kurioje Komisijos pasiūlymai dėl 2030 m. klimato ir energetikos strategijos kritikuojami kaip trumparegiški ir per siauro užmojo. Parlamentas paragino ES lygmeniu nustatyti privalomą tikslą užtikrinti, kad atsinaujinančiųjų išteklių energija sudarytų 30 proc. viso suvartojamo energijos kiekio (šio tikslo turėtų būti siekiama nustatant privalomus nacionalinius tikslus), ir pratęsti transporto degalų tikslų galiojimą po 2020 m.

Be to, Parlamentas jau anksčiau yra raginęs ilgainiui sukurti visoje ES taikomų paskatų naudoti atsinaujinančiuosius energijos išteklius sistemą^[4] ir remti pažangiųjų elektros energijos tinklų technologiją^[5]. Jis taip pat dažnai ragino Komisiją pasiūlyti šildymo ir vėsinimo naudojant atsinaujinančius energijos išteklius teisinę sistemą, siekiant padidinti jų dalį energijos gamyboje.

Priėmęs Atsinaujinančiųjų išteklių energijos direktyvą, Parlamentas sugriežtino ir patikslino keletą mechanizmų ir sykiu sukūrė sistemą, kuria visapusiškiau užtikrinamas

[2]2005 m. rugsėjo 29 d. Parlamento rezoliucija dėl atsinaujinančiosios energijos dalies ES ir konkrečių veiksmų pasiūlymų (OL C 227 E, 2006 9 21, p. 599), 2006 m. vasario 14 d. rezoliucija dėl šildymo ir vėsinimo naudojant atsinaujinančius energijos šaltinius (OL C 290 E, 2006 11 29, p. 115), 2006 m. gruodžio 14 d. rezoliucija dėl biomasės ir biodegalų strategijos (OL C 317 E, 2006 12 23, p. 890) ir 2007 m. rugsėjo 25 d. rezoliucija dėl Europos atsinaujinančiųjų energijos išteklių plano (OL C 219 E, 2008 8 28, p. 82).

[3]2014 m. vasario 5 d. Parlamento rezoliucija dėl 2030 m. klimato ir energetikos politikos strategijos (OL C 93, 2017 3 24, p. 79).

[4]2010 m. lapkričio 25 d. Parlamento rezoliucija dėl naujos energetikos strategijos Europai 2011–2020 m. (OL C 99 E, 2012 4 3, p. 64).

[5]2011 m. liepos 5 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl energetikos infrastruktūros prioritetų 2020 m. ir vėliau (OL C 33 E, 2013 2 5, p. 46).

visos politikos darnumas aplinkos atžvilgiu. Visų pirma Parlamentas atliko svarbų vaidmenį:

- apibrėžiant iš atsinaujinančiųjų išteklių gaunamų transporto degalų tikslinio rodiklio sąlygas, nustatydamas kiekybinius ir kokybinius biodegalų tvarumo kriterijus (socialinio tvarumo, žemės naudojimo teisių, poveikio aprūpinimui maistu ir kainoms ir kt.), visų pirma nurodydamas su netiesioginiu žemės naudojimo keitimu susijusias problemas;
- užtikrinant galimybes atsinaujinančiųjų išteklių energijai patekti į elektros tinklo infrastruktūrą;
- apribojant 2014 m. peržiūros nuostatos svarbą, siekiant išvengti pakartotinių derybų dėl privalomų tikslų.

2013 m. kovo mėn. Parlamentas patvirtino Energetikos veiksmų planą iki 2050 m.^[6] ir paragino Komisiją kuo greičiau pateikti 2030 m. politikos programą, įskaitant su išmetamu šiltnamio efektą sukeliančių dujų kiekiu, atsinaujinančiųjų išteklių energija ir energijos vartojimo efektyvumu susijusius svarbiausius etapus ir tikslus. Savo rezoliucijoje jis visų pirma pabrėžė stabilų reguliavimo sistemų svarbą siekiant skatinti investicijas į atsinaujinančiųjų išteklių energiją, labiau europinio požiūrio į atsinaujinančiųjų išteklių energijos politiką visapusiškai pasinaudojant esamais bendradarbiavimo susitarimais poreikį ir ypatingą decentralizuotos gamybos ir mažos apimties gamybos vaidmenį. Parlamentas paragino Komisiją pateikti analizę ir pasiūlymus, kaip ES tvariai ir efektyviau panaudoti atsinaujinančiuosius energijos išteklius.

2016 m. birželio mėn. Parlamentas priėmė rezoliuciją^[7] dėl atsinaujinančiųjų išteklių energijos plėtros pažangos ataskaitos, kurioje paragino Komisiją pateikti ambicingesnę 2030 m. klimato ir energetikos dokumentų rinkinį, kuriame atsinaujinančiųjų išteklių energijos tikslas būtų padidintas bent iki 30 proc. ir būtų įgyvendinamas siekiant atskirų nacionalinių tikslų. Jau nustatyti 2020 m. tikslai turi būti laikomi minimaliu pradiniu tašku persvarstant Atsinaujinančiųjų išteklių energijos direktyvą. 2018 m. sausio 17 d. Parlamentas pritarė tikslui užtikrinti, kad 2030 m. bent 35 proc. visos energijos būtų išgaunama iš atsinaujinančiųjų išteklių^[8] ir stiprinama pasigamintos elektros energijos vartojimo teisė.

2016 m. lapkričio mėn. Komisija pateikė pasiūlymą dėl nauja redakcija išdėstytos direktyvos dėl skatinimo naudoti atsinaujinančiųjų išteklių energiją. Susitarime nustatytas privalomas 32 proc. ES atsinaujinančiųjų išteklių energijos tikslas iki 2030 m. Europos Parlamentas ir Taryba šį tekstą oficialiai patvirtino 2018 m. gruodžio mėn. ([Direktyva \(ES\) 2018/2001](#)). Valstybės narės privalo perkelti persvarstyta direktyvą į nacionalinę teisę iki 2021 m. birželio 30 d. Persvarstyta direktyva įsigalios nuo 2021 m. liepos 1 d.

[6]2013 m. kovo 14 d. Europos Parlamento rezoliucija „Energetikos veiksmų planas iki 2050 m. – energija ateičiai“ (OL C 36, 2016 1 29, p. 62).

[7]2016 m. birželio 23 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl atsinaujinančiųjų išteklių energijos naudojimo pažangos ataskaitos (OL C 91, 2018 3 9, p. 16).

[8]<http://www.europarl.europa.eu/news/lt/press-room/20180112IPR91629/europos-parlamentas-siekia-drasiu-svarios-energijos-tikslu>

2020 m. sausio mėn. Parlamentas priėmė rezoliuciją^[9] dėl Europos žaliojo kurso – Europos žaliojo pakto, kurį Komisija pateikė 2019 m. gruodžio mėn. Parlamentas pateikė rekomendacijų, be kita ko, dėl švarios, įperkamos ir saugios energijos. Vadovaudamasis šiais principais, jis paragino persvarstyti Atsinaujinančiųjų energijos išteklių direktyvą ir kiekvienai valstybei narei nustatyti privalomus nacionalinius tikslus, taip pat rekomendavo visuose sektoriuose ir politikos srityse įgyvendinti principą „svarbiausia – energetika“.

Matteo Ciucci
02/2020

[9]2020 m. sausio 15 d. Parlamento rezoliucija dėl Europos žaliojo kurso (Priimti tekstai, [P9_TA\(2020\)0005](#)).

